

[Industriministeren]

stersikkerheden. Særbestemmelser på dette felt svækker den generelle lovgivning. Forbrugerombudsmanden gøres til registermyndighed uden den overbygning i form af registrerrådet, der alene sikrer en afbalanceret administration af lovgivningen.

Af de nævnte grunde kan jeg ikke anbefale de omtalte to lovforslag.

Lissa Mathiasen (S):

Den 15. marts i år vedtog et flertal i folketinget en socialdemokratisk dagsorden, et flertal, der også omfattede regeringspartierne, og som pålagde ministeren at fremsætte et lovforslag i begyndelsen af denne samling. Jeg vil derfor starte med at takke ministeren for, at vi nu endelig har fået forslaget om konto-, købe- og kreditkort. Det har været længe, og jeg vil gerne sige: for længe. Jeg har ikke rigtig kunnet fri mig for en mistanke om, at ministeren har forsøgt at lurepasse i forhold til den udvikling, der var i gang på betalingskortområdet, og så tilpasse en lovgivning efter de aftaler, der måtte blive indgået på dette område.

Dagsordenen fra marts stillede en række krav til en lovgivning. Jeg vil ikke ligefrem sige, at jeg føler, ministeren til fulde har opfyldt disse krav. Der er en række uafklarede punkter og mangler i det lovforslag, vi nu har fået, men det er trods alt et grundlag, vi kan arbejde videre på, og derfor skal jeg da også allerede nu bebude, at socialdemokratiet under udvalgsarbejdet vil stille en lang række spørgsmål til ministeren, ligesom vi også vil stille en lang række ændringsforslag, således at loven kan komme til at opfylde de krav, vi vedtog med dagsordenen i marts måned.

Da det jo er en førstebehandling, skal jeg ikke her gå i detaljer, men derimod trække nogle helt principielle ting frem fra dagsordenen, som vi ikke mener at ministeren har med i lovforslaget.

For det første: spørgsmålet om frivillighed eller frihed til at vælge og dermed altså også frihed til at sige nej tak er væsentligt for at beskytte forbrugerne. Det må derfor sikres, at hverken et nej tak eller et ønske fra en forbruger om at træde ud af et system udløser økonomiske eller andre former for sanktioner. Samtidig er det vigtigt at få præciseret, at betalingskort kun må udleveres efter

anmodning, og at man frit kan vælge, hvilke betalingsmidler man ønsker at gøre brug af, samt at forretningerne naturligvis er forpligtet til at tage imod betaling med kontanter eller andre former for gængse betalingsmidler, og som et led i frivilligheden bør vel også nævnes, at der ikke må knyttes særlige fortrinsrettigheder eller fordele til indehavere af kort.

Dernæst må der for at beskytte forbrugerne sikres overskuelighed. Netop det store udbud af forskellige kort gør det meget vanskeligt om ikke måske umuligt for forbrugerne at overskue konsekvenserne af et enkelt kort. Der skal derfor via lovgivning afstikkes faste retningslinjer. Bortset fra kontoudstedernes oplysningspligt, hvor jeg vil sige, at ministerens udspil er ganske udmærket, synes det, som om ministeren ganske har overset vigtigheden af og overskueligheden på andre væsentlige punkter. For det første, såvel nuværende som kommende kort bør ikke kun have anmeldelsespligt, men skal direkte godkendes, inden de tages i brug, naturligvis med en rimelig overgangsordning til de kort, der allerede eksisterer. For det andet spørgsmålet omkring tilsynet. Udspillet fra ministeren med flere tilsyn lægger op til en ganske uoverskuelig situation for forbrugerne, som kun kan føre til en lang række af tvivlsspørgsmål om, hvor kortholderens forhold er reguleret, og som i øvrigt kun ellers kan give uens afgørelser.

Tilsynet med kortvirksomhederne bør udføres af én og samme myndighed, ligesom brugernes ret og ansvar bør præciseres meget klarere, og sidst men ikke mindst spørgsmålet om beskyttelse af forbrugerne mod misbrug.

Ved elektroniske løsninger er mulighederne for omfattende og nærgående registrering særlig store og dermed altså også muligheden for misbrug af disse oplysninger. Derfor spiller netop det punkt forstæeligt nok en meget stor rolle for mange mennesker. Det er derfor nødvendigt klart også i denne lov at få præciseret, hvilke oplysninger der må registreres, samt at disse oplysninger kun må anvendes til formål, der er strengt nødvendige for gennemførelsen af betalingstransaktioner, korrektioner og retshåndhævelse.

Men når vi taler om kortsystemer, kan vi ikke undgå at komme ind på gebyrpolitikken og dermed omkostningernes fordeling på